

Timing is everything

◆ En lørdagskveld i tenårene skulle jeg på ungdomskonsert. Mor og far hadde satt to betingelser. For det første måtte jeg være hjemme til et bestemt klokkeslett, og for det andre fikk jeg ikke lov å sykle hjem alene. Du skal vite at jeg er født og oppvokst i Nederland – der sykler alle! Så dro jeg av gårde til konserten. Jeg fant fort en gjeng med ungdommer som jeg visste skulle sykle forbi huset vårt på vei hjem, en sånn gjeng som jeg anså som hakket kulere enn meg. Det var i orden for dem at jeg syklet et stykke med dem.

På vei hjem etter konserten skulle de bare stoppe hos en kamerat. Noen skulle inn og skifte klær. Jeg husker godt hvordan jeg

ventet utenfor, svært i tvil om hva som var det riktige å gjøre i dette øyeblikket. Det begynte å bli sent og jeg var klar over at jeg måtte ta et valg i forhold til de reglene jeg hadde fått av mor og far. Jeg kunne enten komme hjem tidsnok, men da måtte jeg dra nå og sykle videre alene. Eller jeg kunne vente og komme for sent, men da ville jeg sykle med de andre.

Jeg husker godt hvor vanskelig dette var ... Jeg valgte å vente og komme for sent, men trygt hjem.

DA VI ENDELIG PARKERTE syklene foran huset vårt, var jeg en time for sen. Mor kom stormende ut av huset rød som en brannbil, og hun hylte som en brannbil også. Hun fyrte løs på gjengen, noe så flaut og vondt. Jeg husker godt at jeg følte meg så liten! Og jeg husker hvordan jeg bare følte på mine følelser og ikke forsto hvorfor mor var så sint. Senere forsto jeg at mor hadde vært livredd. Hun hadde ringt til politiet i ett sett den siste timen for å høre om de hadde sett meg. Og far var sendt rundt for å kikke etter meg i alle byens grøfter.

For noen år siden snakket jeg og mor om tenårene mine. Hun fortalte at hvis hun kunne gjøre én ting om igjen, så ville det være å takle denne kvelden på en klokere og bedre måte.

Måten hun hadde håndtert sine følelser på og timingen hun valgte, hadde store konsekvenser for forholdet vårt en lang stund etterpå. Kontakten mellom oss og tilliten jeg hadde til henne, hadde fått en skikkelig knekk som det tok tid å bygge opp igjen.

NÅR JEG FORTELLER DENNE historien til tenåringsforeldre, så lurer noen på om jeg mener at vi ikke skal vise følelser for våre barn. Jeg tror det er en viktig del av å bli et helt menneske å utvikle empati,

evne til å forstå seg på andres følelser. Klart det var viktig for meg å lære at min mor opplevde sterke følelser, at hun var livredd

for meg. Samtidig så jeg tydelig at veldig sterke, overveldende følelser gjør det vanskelig å være til stede i en samtale. Disse sterke følelsene var så overveldende for min mor at hun mistet perspektivet.

Det er i slike øyeblikk at timing er avgjørende for om følelsene tar overhånd og kommunikasjon blir noe destruktivt, eller om følelsene er noenlunde under kontroll og samtalen kan håndteres på en konstruktiv måte.

En klok venninne med to tenåringsdøtre fortalte meg en gang hva hun gjør når jentene kommer for sent hjem en lørdagskveld. Da kjenner hun på mange følelser som redsel, frykt, angst og sinne, men så biter hun tennene sammen

og sier til sine døtre: ”Jeg er glad for å se dere, men dette snakker vi om i morgen.”

Jeg tipper det osrer følelser av hele mor og at det synes godt på henne. Men selve samtalen vil foregå senere når alle er mer opplagte til å håndtere følelsene sine.

Timing er alt!

◆

Foto: **Wenche Hoel Knai**
Stylist: **Jan Gunnar Svenson**